

BAG DE RØDE PORTE

BAG DE RØDE PORTE

Musik: *Sven Gyltmark.*

Bag de røde porte står den grønne skov
i det lyse løvsprings skære tone,
over græsset springer hjortens lette klov
under ly af bøgetræets krone.
Det er sol — nu kommer som'ren hid,
som en jomfrulil så bly og blid
trækker Dyrehaven i sit skrud,
og den hele by, den drager ud
for at se den unge, uskyldsrene brud,
det er sommer bag de røde porte. —

Bag de røde porte står i sommerdragt
dyrehaven med en yppig ynde,
bøgeskoven kupler sig i al sin pragt
over blomstersengens bløde hynde.
Det er sol — det er skærsommertid,
og på sletten blomstrer tjørnen hvid,
skoven svulmer i sin sommerkjol',
og fra bakken lyder skratfiol,
her går dansen i den gyldne aftensol.
Det er sommer bag de røde porte. —

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

Filmen om Dyrehavsbakken

BAG DE RØDE PORTE

Manuskript:

FLEMING LYNGE

Frit efter Axel Breidahl og Aage Steffensens

„Bag de røde porte“

Musik:

SVEN GYLDMARK, AXEL BREIDAHN m. fl.

Sang: VICTOR CORNELIUS

Fotografer: VERNER JENSEN og HENNING CHRISTIANSEN

Dekorationer: KAI RASCH - Tone: JENS E. HANSEN

Personerne:

Professor Labardi	Ib Schønberg
Gulnare, hans datter	Lily Broberg
Otto Wilmer	Asbjørn Andersen
Ole, hans søn	Louis Miehe-Renard
Kirsten, hans datter	Hannah Bjarnhof
Florentine Wilmer, hans søster	Ellen Gottschalch
Jenny Holst	Grethe Holmer
Rosa Olsen } Syngepiger {	Erika Voigt
Olivia Hansen }	Ellen Jansø
Carlo Petersen	Preben Lerdorff Rye
Enkefru Holst	Ellen Margrethe Stein
Tage Fredborg	Knud Hallest

— og desuden medvirker Herta Hørberg, Katy Valentin,
Anna Henriques Nielsen, Ole Monty, Henry Nielsen, Poul
Secher, Jørn Rose, Carl Ottosen, Henrik Wiehe, Jacob Nielsen,
Hass Christensen, Aage Staubo, Kirsten Aller m. fl.
samt folk fra Bakken

Iscenesættelse:

ASBJØRN ANDERSEN og JENS HENRIKSEN

Produktion og udlejning:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

Gulnare synger „Fra søndag nat —“

— og Rosas hjerte banker for ølhusken.

*A*NDLINGEN:

Bag de røde porte ligger Dyrehaven med de grønne bøge og den berømte, århundredgamle, men evigunge dyrehavsbakke, gøglers og gøglernes brogede verden. *Professor Labardi*, hvis borgerlige navn er Baldersen, er en af de rigtige gøglere, tryllekunstner og indehaver af en sangerindepavillon. Her optræder hans unge datter, den kønne *Gulnare*, sammen med syngepiger af den gamle garde som Rosa og Olivia. Gulnares ihærdigste tilbeder er *Carlo Petersen*, en foretagsom mand, som forstår at tjene penge på forskellige forretninger og tillige driver Bakkens „Dødsdrom“. Han gør stormkur til Gulnare, der drømmer om en fremtid på en rigtig scene, men hun stoler ikke på hans gyldne løfter.

En regnfuld sommer har givet ebbe i pengekassen for mange af Bakkens folk, og det er også kommet til at knibe for Labardi. Carlo Petersen ved det, og han regner med at fange Gulnare, hvis professoren må ty til hans økonomiske støtte. Labardi betror en dag sin datter, at hun har en søster. Efter sin kones død sad han alene med sine to døtre, Gulnare og Jenny, og han bortadopterede Jenny til en fin familie, fordi han ønskede, hun skulle få en god opdragelse. Nu ved han, at hun studerer jura og er ansat på højesteretssagfører Wilmers kontor.

Der er således en forbindelse mellem Bakkens gøglere og den såkaldte fine verden. Wilmer har en datter, Kirsten, forlovet med en landsretssagfører Fredborg, og han har en søn. Han hedder Ole og skal være jurist. Til faderens ærgrelse passer han ikke sine studier, men er mere interesseret i motorsport. Jenny sværmer for ham og tager ham tit i forsvar, og det samme gør Wilmers ekscentriske, livslystne søster Florentine.

Ole rager uklar med sin far, og der kommer også en kurre på tråden mellem ham og Jenny. Han vil vise familien, at han kan klare sig selv og får et job som motorkører i Carlo Petersens „Dødsdrom“. Den raske unge fyr falder hurtigt til i det nye milieu, og han bliver Gulnares ridderlige ven. Handlingen tager nu fart. Den fine verden og bakkefolket mødes. Der er konflikt, pengetransaktioner, kærlighed, skinsyge og skurkestreger. I særdeleshed sker der noget dramatisk i „Dødsdromen“, hvor Ole suser rundt på den lodrette væg, men alt ender som det skal — hjerterne mødes, og de rigtige finder hinanden!

Fra søndag nat til mandag morgen

Fra de første knopper springer ud i maj,
og de hvide anemoner breder sig,
stævner byens ungdom mod de grønne træ'r
og mod sol og kærlighed især. —
Fra søndag nat til mandag morgen
den kærlighed der bli'r beskåren
den unge mand og unge kvinde,
der bor herinde,
oh, søde minde.
Her møder hjerter elskovsvåren
fra søndag nat til mandag morgen,
og sjæle lyder kærlighedens lov,
det gør de tit i den grønne skov. —

Og den glade Bakke drager ungdom til,
gøglertelte, klovner, akrobater, spil,
liv og glade dage, nattergalen slår,
boder, gynger, Pjerrot æder blår.
Fra søndag nat til mandag morgen
med bagerklang og sang i går'en,
en feststemt rus er så opbyg'lig,
hvor er her hyg'lig,
man er så lyk'lig,
og natten er til elskov kåren
fra søndag nat til mandag morgen,
og guden Amor gi'r de unge lov,
det gør han tit i den grønne skov. —

Men når natten gemmer skoven i sin favn,
og de unge hvisker ømt hinandens navn
skjult af skovens løv, mens natten går på hæld,
drejer kærlighedens karrusel
fra søndag nat til mandag morgen
den kærlighed, der bli'r beskåren
en ung og sød troskyldig kvinde,
kan hurtigt rinde en mand af minde.
Her veksler glæden tit med sorgen
fra søndag nat til mandag morgen,
tag dig i agt, når Amor er på sjov,
tro ikke alt i den grønne skov. —

TARITARULLA

I sommerens tid, når man får det for hedt,
så har man så godt af at lufte sig lidt,
men ingen af skovene os interesser'
— som elskoven — det er den skov, vi gouter'. —

Når droslerne slår deres triller en gros,
og månen er oppe og lyser for to,
så hilser vi skoven, vi alle har kær,
og bøgen med kassen, hvori der er stær. —

Og markmusen spæner på engene ud,
fra skovstien lyder der muldvarpeskud,
og digteren sværmer og finder på rim,
mens pigen går rundt og bli'r no't så intim. —

Taritarulla
Taritarulla
Taritarulla — lala —
På Kildeøen
ved Kildesøen,
der skal vi sværme i dag.
Taritarulla
Taritarulla
Taritarulla — lala —
Åja — åja —
Uha — uha —
Taritarulla — lala. —

